

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจำกัดเสรีภาพของผู้กระทำความผิดหรือโทษจำคุกนั้น เพื่อต้องการให้สังคมปลอดภัยและอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุข ด้วยเหตุนี้เองจึงต้องมีการนำตัวผู้กระทำความผิดทางอาญาไปจำคุก เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมที่จะอยู่ในสังคม ขณะเดียวกันก็เป็นบทลงโทษต่อการฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคมนี้ และไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างกับบุคคลอื่น การลงโทษจำคุกในระยะเวลาที่เหมาะสมนั้นจะทำให้ผู้กระทำความผิด กลับตัวเป็นคนดีได้ แต่ในทางตรงกันข้ามการลงโทษเป็นระยะเวลานานนั้นไม่เพียงแต่ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่ยังทำให้เกิดอาชญากรรมรายใหม่ ซึ่งมีความรู้ความชำนาญจากประสบการณ์ที่เรียนรู้มาจากนักโทษด้วยกันเอง

เรือนจำนั้นจึงเหมาะสมกับนักโทษที่กระทำความผิดร้ายแรงจนภาครัฐเกรงกลัวภัยอันตรายที่บุคคลนั้นจะก่อขึ้นในสังคมอีก จนต้องแยกบุคคลนั้นออกจากสังคม และตามกฎหมายไทยแล้วก็มีเพียงเรือนจำเท่านั้น ที่ใช้สำหรับคุมขังผู้กระทำความผิดที่ศาลได้พิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษ รวมทั้งคุมขังบุคคลที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีและไม่ได้รับการประกันตัวด้วย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาตามหลักสิทธิมนุษยชนแล้ว มิเจตนาคุมขังนักโทษเพื่อกำจัดออกจากสังคมช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่ในการคุมขังก็ยังคงคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และคุณภาพชีวิตที่เหมาะสม แก่การดำรงชีพของบุคคลด้วย จากปัญหาการกระทำความผิดทางอาญาที่มีเพิ่มมากขึ้นในทุกๆวันนี้เอง ทำให้เกิดปัญหาความแออัดในเรือนจำเพราะมีปริมาณนักโทษเพิ่มมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น รัฐบาลยังต้องสูญเสียงบประมาณเป็นเงินจำนวนมากในการเลี้ยงดูนักโทษเหล่านี้ ทั้งที่จริงแล้วหากคนเหล่านี้มีโอกาสได้ทำงานใช้ชีวิตอย่างปกติแล้ว ย่อมสร้างรายได้ให้กับตนเองและครอบครัว สามารถเสียภาษีให้แก่รัฐได้จำนวนไม่น้อย และเป็นผลดีกว่าการที่รัฐต้องสูญเสียเงินงบประมาณ อันเป็นภาษีของประชาชนไปกับการดูแลนักโทษเหล่านี้ เนื่องจากนักโทษบางรายก็ได้กระทำความผิดร้ายแรงจนเป็นอันตรายต่อสังคม แต่เนื่องจากไม่มีมาตรการลงโทษหรือสถานที่จองจำอื่นๆตามกฎหมายและเมื่อมีการกระทำความผิดอาญา บุคคลผู้กระทำความผิดนั้นจะต้องได้รับผลร้ายเป็นการตอบแทนการกระทำของตน แม้ว่าประมวลกฎหมายอาญาจะกำหนดให้มีการกำหนดโทษไว้หรือกำหนดโทษแต่รอการลงโทษได้ก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถใช้ได้กับคดีที่มีอัตราโทษสูงหรือการกระทำความผิดซ้ำซากได้ ศาลจึงต้องพิพากษาคัดสินให้จำเลยต้องโทษจำคุกและอยู่ในเรือนจำในที่สุด

เมื่อศาลมีคำพิพากษาคัดสินจำคุกจำเลยแล้ว ภาระหนักในการบังคับตามคำพิพากษาจึงตกแก่กรมราชทัณฑ์ เป็นหน่วยงานหนึ่งของภาครัฐ และเป็นหน่วยงานสุดท้ายในกระบวนการยุติธรรมที่มีบทบาทสำคัญในการป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากผู้ซึ่งเป็นภัยต่อสังคมกรมราชทัณฑ์จึงต้องรับภาระอันหนักในการควบคุมผู้ต้องขังให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล ตลอดจน

ให้การบำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้กลับกลายมาเป็นพลเมืองที่ดี มีคุณสมบัติพร้อมต่อการพัฒนาประเทศต่อภายหลังเมื่อพ้นโทษ และยังคงให้ความช่วยเหลือในด้านคุณภาพชีวิตแก่ผู้ต้องขังระหว่างที่ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ ในลักษณะของการให้สวัสดิการและให้การสงเคราะห์ในด้านต่างๆ แต่ในขณะที่การบริหารงานของกรมราชทัณฑ์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคนานาประการ ปัญหาของกรมราชทัณฑ์ที่ได้มีการสำรวจอย่างเป็นทางการโดยสถาบันที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในระบบราชการ (สปร.) พบว่า หลายประการอยู่ในขั้นวิกฤต อาทิเช่น ปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ ปัญหาขาดแผนการปฏิบัติงาน ปัญหาการขาดแคลนอัตรากำลังและอัตรากำลังที่มีอยู่ขาดประสิทธิภาพ ปัญหารูปแบบเรือนจำที่ล้าสมัย ไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ปัญหาขาดรูปแบบวิธีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่ชัดเจน ตลอดจนปัญหาที่ถูกสาธารณชนวิจารณ์อยู่เสมอในเรื่องบทบาทในการช่วยผู้ต้องขังให้กลับเข้าสู่สังคม (Reintegration) ที่ยังไม่เห็นผลชัดเจน ปัญหาเหล่านี้นับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น และหากไม่ได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน อาจส่งผลกระทบต่อเกียรติภูมิและภาพลักษณ์ของกรมราชทัณฑ์ได้ การแก้ไขปรับปรุงสภาพเรือนจำให้ดีขึ้นกว่าในปัจจุบัน รวมทั้งการกำหนดวิธีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่เหมาะสม และการแก้ไขปัญหาในด้านอื่นๆ ของกรมราชทัณฑ์ไปพร้อมๆ กันนั้น เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยระยะเวลาและการวางแผนที่ดี อีกทั้งยังต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก เนื่องจากเป็นการดำเนินการทั้งระบบ ดังนั้นในการปฏิรูประบบราชทัณฑ์นั้น นอกจากจะมีอุปสรรคในด้านความล่าช้าแล้ว กรมราชทัณฑ์ยังต้องเผชิญกับอุปสรรคในด้านงบประมาณ

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น นอกจากการจำคุกจะเกิดภาระต่อรัฐเป็นอย่างมากแล้ว การที่บุคคลหนึ่งต้องถูกจำคุกนั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อครอบครัวของบุคคลนั้น ต้องสูญเสียตำแหน่งหน้าที่ การงานและฐานะทางสังคม และเมื่อออกจากเรือนจำมาแล้วก็ต้องเผชิญกับการไม่ยอมรับทางสังคมอีก สิ่งต่างๆ เหล่านี้จึงไม่เป็นผลดีต่อผู้กระทำความผิดเลย เพื่อลดความสูญเสียและผลกระทบดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ด้วยเหตุนี้เองภาครัฐจึงเริ่มค้นหาแนวทางการลงโทษที่เหมาะสมแทนการจำคุกสำหรับผู้กระทำความผิดที่ไม่รุนแรงมากนัก มีการจัดตั้งสถานที่ขังที่ไม่ใช่เรือนจำ โดยเมื่อปี พ.ศ. 2550 มีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 เพื่อให้ศาลสามารถมีคำสั่งขัง หรือจำคุกบุคคลโดยสถานที่อื่นซึ่งมิใช่เรือนจำได้

มาตรการจำกัดเสรีภาพแทนการจำคุกในเรือนจำที่เหมาะสมที่สุดในยุคที่เทคโนโลยีก้าวหน้า คือ การนำเอาเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่นำมาใช้ เรียกว่า “Electronic Monitoring” หรือที่ประเทศไทยรู้จักในชื่อของ “กำไลข้อมืออิเล็กทรอนิกส์” โดยการจำกัดเสรีภาพนี้ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และเจ้าหน้าที่คุมประพฤติสามารถตรวจสอบประวัติอาชญากรรมและติดตามความเคลื่อนไหวของนักโทษได้จากเครื่องมือดังกล่าวจากระบบเทคโนโลยีบอกตำแหน่งบนพื้นผิวโลก (Global Positioning System - GPS) จากดาวเทียมได้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางและอาณาเขต หรือผู้ซึ่งศาลมีคำสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้น (Electronic Monitoring of Prisoners) ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2556 มีการอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช 2477 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2548 ได้ตรากฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 เพื่อให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (3) โดยในกฎกระทรวง

ฉบับนี้เองกำหนดให้มีการนำเอาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทาง และอาณาเขตของนักโทษ

การใช้เครื่องมือชนิดนี้ปรากฏเป็นที่รู้จักในสังคมไทย เป็นข่าวในสื่อโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์ ครั้งแรก เมื่อวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ.2558 จากกรณีศาลแขวงจังหวัดสมุทรปราการ มีการนำเอาเครื่องมือชนิดนี้มาใช้คุมประพฤติ “เด็กแว้น-สก็อย” ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในกลุ่มใหญ่ที่นำจักรยานยนต์ออกมาแข่งซึ่งกันด้วยความเร็วบนถนนสาธารณะ สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนที่สัญจรไปมา และทำให้เกิดอันตรายทั้งตัวเด็กเองและประชาชน มีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยศาลเห็นว่าจำเลยเป็นผู้ประกอบอาชีพการงานเป็นหลักแหล่ง แต่การกระทำความผิดด้วยความผิดคະนองตามประสาวัยรุ่น แม้การกระทำของจำเลยก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคมโดยรวม แต่การจะลงโทษจำเลยโดยปราศจากการเฝ้าระวังอาจไม่เป็นผล และไม่ใช่ว่าการแก้ไข้ปัญหาที่ถูกต้อง ศาลเห็นสมควรให้รอกการกำหนดโทษไว้ก่อน 2 ปี ให้คุมประพฤติจำเลย ไว้ภายในกำหนด โดยให้ใส่กำไลข้อเท้าอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring หรือ EM) ไว้มีระยะเวลา 3 เดือน โดยให้มารายงานตัวทุก 1 เดือน และห้ามจำเลยออกจากบ้านพัก เวลา 23.00-05.00 นาฬิกา ห้ามขับรถเร็วเกินกว่า 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ห้ามมั่วสุมและกระทำความผิดในลักษณะเช่นนี้อีก การตัดสินโดยการรอกการกำหนดโทษไว้และให้คุมประพฤติโดยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นี้ ทำให้ผู้กระทำความผิดยังสามารถทำงานและดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ และมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ต่อมาจึงมีการนำเอากำไลข้อเท้าอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring หรือ EM) ไปใช้ในการคุมประพฤติเด็กและเยาวชนมากขึ้น แต่ไม่ปรากฏว่ามีการนำมาใช้กับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมีไซเรนจำ สำหรับนักโทษที่ศาลมีคำพิพากษาเด็ดขาดให้จำคุกตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมีไซเรนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือกำไลข้อเท้า อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring หรือ EM) นับว่ายังเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย เมื่อมีการบังคับใช้กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่น ที่สามารถจำกัด การเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 เพื่อให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (3) เมื่อพิจารณาถึงสิทธิในการเข้ามาตราการนี้และผู้ที่มีสิทธิในการยื่นคำร้องตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 กำหนดว่า ในกรณีมีเหตุจำเป็น เมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอหรือเมื่อศาลเห็นสมควร โดยผู้ที่ยื่นคำร้องได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่ศาลมีคำสั่งให้จำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้นหรือน้อยกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต ประกอบกับกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ข้อ 2 กำหนดว่า การยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้มีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตแก่ผู้ซึ่งต้องจำคุก จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย หรือเหตุอื่นๆ ที่จะทุเลาการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ จึงทำให้เกิดปัญหากฎหมายมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาเกี่ยวกับการยื่นคำร้องของผู้เคยกระทำความผิดหรือมีประวัติอาชญากรรม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 วรรคสอง ระบุว่า ให้ศาลเพียงแต่คำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย จะเห็นได้ว่ายังไม่มีบทบัญญัติให้ศาลพิจารณาถึงภูมิหลัง

เกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดของจำเลยประกอบด้วย ประกอบกับไม่มีการกำหนดห้ามเกี่ยวกับฐานความผิดที่ห้ามมิให้ใช้มาตรการจำคุกโดยวิธีการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เอาไว้ ดังนั้นในกรณีที่จำเลยเคยกระทำความผิดอาญามาก่อน เมื่อไม่มีกฎหมายห้ามไว้ก็สามารถยื่นคำร้องขอใช้มาตรการจำคุกโดยวิธีการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นี้ได้

(2) ปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาคำร้องให้เป็นผู้ถูกจำคุกโดยวิธีการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์โดยอาศัยเหตุเจ็บป่วยเรื้อรัง

กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ไม่ปรากฏเกี่ยวกับคุณสมบัติต้องห้ามของผู้ที่ไม่มีสิทธิได้รับการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ แต่ในข้อ 2 (3) ของกฎกระทรวงฉบับนี้เองมีการกำหนดเหตุผลในการยื่นคำร้องไว้ว่า “ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง” แต่กลับไม่ปรากฏคำจำกัดความว่าโรคหรืออาการที่เจ็บป่วยร้ายแรงนั้นมีลักษณะอย่างไรถึงจะยื่นคำร้องได้

(3) ปัญหาเกี่ยวกับนำมาตราการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการปล่อยตัวชั่วคราว

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) ประกอบกับกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ซึ่งกำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้น ได้เฉพาะแต่กรณีจำเลยที่มีค่าพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเท่านั้น ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 ซึ่งให้ความคุ้มครอง ผู้ต้องหว่ากระทำความผิดที่อยู่ในระหว่างสอบสวนไปขังในสถานที่อื่นตามที่บุคคลนั้นร้องขอได้ แต่ก็ไม่ปรากฏว่าในบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 กำหนดให้นำเอาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ได้ด้วย

จากสภาพปัญหาและความสำคัญของปัญหาการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นจึงจำเป็นต้องศึกษาหาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนหลักเกณฑ์ วิธีการเกี่ยวกับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และหลักเกณฑ์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศไทย และต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
3. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ปัญหา และข้อเสนอแนะการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (3) ยังขาดความชัดเจนในเรื่องของการพิจารณากำหนดเงื่อนไขในการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีนักโทษที่เคยมีประวัติกระทำความผิด และนักโทษที่เจ็บป่วย รวมทั้งไม่สามารถนำเอาการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไปใช้กับกรณีการปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาได้ จึงสมควรมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ให้เหมาะสมต่อไป

1.4 วิธีการศึกษา

วิธีการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ค้นคว้าและรวบรวมจากตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งคำพิพากษาศาลฎีกา ตำราวิชาการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความในวารสารต่างๆ สิ่งตีพิมพ์อื่นๆ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 และ มาตรา 89/2 และกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่น ที่สามารถจำกัด การเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 และกฎกระทรวงกำหนดสถานที่อื่นที่ใช้ในการขัง จำคุก หรือควบคุมผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด พ.ศ. 2552

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ จะศึกษาหลักเกณฑ์ และปัญหาเกี่ยวกับการการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และหลักเกณฑ์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศไทย อาทิ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550, ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479, กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556, กฎกระทรวงกำหนดสถานที่อื่นที่ใช้ในการขัง จำคุกหรือควบคุมผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด พ.ศ. 2552 นอกจากนี้ยังศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายของประเทศไทยกับต่างประเทศ ซึ่งได้แก่ กฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา

และกฎหมายประเทศอังกฤษ และข้อกำหนดข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง เพื่อหาแนวทางแก้ไขกฎหมายที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนหลักเกณฑ์ วิธีการเกี่ยวกับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมีใช้เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และหลักเกณฑ์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศไทย และต่างประเทศ
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมีใช้เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางแก้ปัญหา และข้อเสนอแนะการลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมีใช้เรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 89/2 โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์